

i Krigstrumpeten, vil à tout prix og under alle Omstændigheder skrive Alting sammen paa Sjælland. Det falder ham naturligtvis ikke ind, og naar man tager hans Forsvarsplan til Indtægt for denne Anskuelse, saa bør man mindes, at den er baseret paa det uheldigste af alle Tilfælde, nemlig det, hvor vi have en Modstander inod os, der er os overlegen tilføjs og overlegen tillands, medens de andre Forhold, hvorom jeg har talt, der kunde komme frem, jo refererede sig til Situationer, som ere saare rimelige og naturlige, nemlig, at vi under saadanne Forhold, naar vi da ikke have fulgt en meget hasarderet Politikk, ikke ville komme til at staa ene; men ville faae en Hjælp, som efter min Formening vistnok i de allerfleste Tilfælde vil manifestere sig som en maritim Hjælp, og ikke som en Hjælp af Landtropper. Naar vi gaa ud fra den Betragtning som vor Grundbetragtning, at Forsvaret af Landet skal lægges paa det Punkt, hvor det kan udvikle sin fulde Kraft, hvad enten det nu bliver Sylland, Fyn eller Sjælland, saa mener jeg, at vi rolig kunne skrive til en Hærrevision, som gjør det muligt, at den Hær, der stables derud af, bliver istand til at løse de Opgaver, som kunne stilles til den for Kampen i første Linie og saaledes affet fra de Befæstningsanlæg, der i Fremtiden maatte kunne komme tilstede.

H. P. Jensen: Jeg kan efter de Udtalelser, der idag ere fremkomne fra Udvalgets Ordfører ligesom ogsaa fra den ærede sidste Læser, fatte mig i stor Korthed, idet jeg tilbøjs skal lade selve de militære Spørgsmaal rent ligge. Jeg skal kun lige overfor et Par Udtalelser af den ærede sidste Læser bemærke, at jeg for saa vidt fuldstændigt deler den Betragtning med ham om Forsættningen, at, skal man have fuld Nytte af den, maatte man sørge for et ganske andet Besættingspersonale end det, Lovforslaget fordrer, thi det er min Overbevisning, at det er vanskeliger at kommandere gamle Folk end yngre. Naar det ærede Medlem mente, at Formationen i 6 Kompagnier er mindre heldig fremfor i 4, da skal jeg sige det ærede Medlem, hvorfor jeg har sluttet mig til Forslaget. Jeg gaar ud fra, at, naar Krigen kommer, vil det være nødvendigt paa enkelte Steder at oprette Pladskommandantskaber og Stæppestationer, og da det var heldigt, om man havde en saadan Ordning, der gjorde det muligt i dette Diemed at anvende de 2 af hver Forsættingsbataillons 6 Kompagnier og alligevel at beholde 4 Kompagnier tilbage for hver Bataillon. Man opnaaede derved tillige, at man ikke behøvede at svække Operationshæren ved at tage af dens Afdelelser til Udførelsen af den omhandlede Tjeneste. Hvad angaar det ærede Medlems Udtalelse om Rytteriet, da slutter jeg mig til hans Ønske om 5 Regimenter à 4 Eskadroner. Jeg anser dette for det eneste rigtige Forholdstal i Forhold til

hele Hærens Størrelse, men selvfølgelig vil det af pekuniære Grunde ikke i Diebliffet være muligt at gjennemføre et Forslag sigtende hertil. Naar man derfor ikke kan naae det, man helst ønsker, hvad skal man saa vælge, skal man gaa til 4 Regimenter à 4 Eskadroner, eller blive staaende ved 5 Regimenter à 3 Eskadroner? Jeg tror, at det er rigtigst at blive staaende ved det Sidste og vente, at Tidernes Ugunst, der har medført Kavaleriets Indskrænkning, kan ophøre, saa at man i Tidens igjen kan faae 5 Regimenter à 4 Eskadroner. Jeg gjør dette paa den anden Side saa meget roligere, som de Betænkninger, der have foreligget Thinget fra samtlige Kavalerichefer, saavel Generalinspektøren som Regimentscheferne i 1872—73, da man havde forelagt Hærens Ordningen, paa en eneste Undtagelse nær gif i samme Retning, at man kunde blive staaende ved 5 Regimenter à 3 Eskadroner, naar kun Reserveeskadronen blev gjort til en Linieeskadron, og der blev ogsaa, hvis jeg ikke huster meget feil, udtrykelig udtalt af Generalinspektøren for Rytteriet, at en saadan Inddeling vilde i alt Væsentligt tilfredsstille de taktiske Krav, samt at en yderligere Forandring vilde bevirke, at man maatte omarbejde alle Reglementerne. Men ved Siden heraf er endnu en anden Grund, som jeg tilstaa for mig ikke er af den mindste Betydning. Igaar var det Marsdagen for Slaget ved Slesvig. De fleste af de Herrer have vistnok hørt Tale om Ritmester Würzen, der ved sit dristige Indhug reddede to Kanoner fra at falde i Fjendens Hænder og derpaa slog sig en Vej tilbage igjennem Fjendens Rækker. Hvor er nu det Regiment, der bevarer Mindet om denne Daad? Det eksisterer ikke mere, man strøg det i 1867, det var 6te Dragonregiment. Og komme vi nu til 4 Regimenter à 4 Eskadroner, saa komme vi til at fortsætte i samme Retning, thi da stryge vi et Regiment, der for et halvt Aar siden holdt 200-Mars Subilaum. Men, mine Herrer, det er ikke paa den Maade, man bevarer det i vor Hær, som vi maa ønske bevaret, nemlig Pieteten og Traditionen. Det er Grunden for mig til at ønske, at vi skulle blive staaende ved 5 Regimenter à 3 Eskadroner. Jeg skal efter disse mere saglige Bemærkninger nærmere udtale mig om et almindeligt Spørgsmaal, der er berørt saavel af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) som delvis af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet; det angaar den, man kan godt kalde den ganske eiendommelige Behandlingsmaade, hvorpaa vi ere komne ind med Hensyn til denne Sag. Jeg skal dog først takke det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, fordi han var saa velvillig at erkende, at det Mindretal, til hvilket jeg hører, har gjort, hvad det kunde i Udvalget, for at komme til en Forsættelse, og at vor Fremgangsmaade havde været korrekt, rigtig nok kun til et vist Standpunkt. Om det paa det sidste Stadium vilde have været rigtigere af